

Full diocesà

6 de juny del 2021

p4 i p5 —Càritas presenta la memòria d'activitats amb motiu de Corpus

p6 —Montserrat s'uneix al clam mundial d'oració per la fi del Covid-19

«Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà...»

El Cos i la Sang de Crist / Cicle B

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor.» Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot.» Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

(24,3-8)

Salm responsorial

Invocant el nom del Senyor,
alçaré el calze per celebrar la salvació
[115]

Lectura de la carta als cristians hebreus

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i del vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

(9,11-15)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar.» Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos.» Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins el dia que en beuré de novell en el regne de Déu.» Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

(14,12-16.22-26)

«Després de
cantar l'himne,
sortiren cap a la
muntanya de les
Oliveres»

Regal de Déu

Carles Riera Fonts, prev.

Aquest bocí de pa per a la gent
té gust d'eternitat —el tastem ara,
en temps feble, distret, indiferent—;
és un fragment del Tot: de l'alba clara,

de la vida que neix, cada moment,
del «per què?» de la mort, que no emmascara
el blanc regal de Déu que omple la ment
i desenllora els ulls de nostra cara

fitant enllà d'aquesta espiga d'or;
per al combat d'avui cercant sentit
és far encès, vencent la freda nit

i si duem endins alguna pena.
Qui assaboreix el fruit sadolla el cor
del blat d'amor, del Sol de la patena.

C. R. F., dins *Déu a prop*, p. 63

Addenda acrostica. Corpus Christi

C Cos de Crist glorificat, però
present enmig nostre, de
manera perenne, en el pa i el vi
eucarístics.

Opció pel misteri del Crist
encarnat que fa que devota-
ment ens inclinem o agenollem
davant Aquell qui s'agenollà
davant nostre per rentar-nos
els peus —com ha dit l'abat
Josep M. Soler.

Record de l'esperança cristia-
na i penyora de resurrecció.

Pa i vi beneïts i consagrats
que són símbols del cos lliurat
i de la sang vessada per amor
envers tota la humanitat.

Unitat de vida i cosmovisió
compartida amb tothom qui
creu en Jesucrist i celebra el seu
memorial.

Solidaritat en la lluita pacífica
per un món més just i fraternal,
animada per aquest regal de
Déu per al nostre cos i esperit.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

7 dilluns

—Sant Vistremund, monjo
2Co 1,1-7/Salm 33/Mt 5,1-12

8 dimarts

—Santa Cal·líope, mr.
—Sant Pere d'Amer, mercedari
2Co 1,18-22/Salm 118/Mt 5,13-16

9 dimecres

—Sant Efrem, diaca i dr.
2Co 3,4-11/Salm 98/Mt 5,17-19

10 dijous

—Sant Maurici, abat
2Co 3,15-4,1.3-6/Salm 84/Mt
5,20-26

11 divendres

El Sagrat Cor de Jesús
—Sant Bernabé, apòstol
—Santa Maria Rosa Molas, fund.
Os 11,3-4.8c-9/Is 12/Ef 3,8-12.14-
19/Jo 19,31-37

12 dissabte

L'Immaculat Cor de Maria
2Cr 24,17-25/Salm 88/Lc 2,41-51

13 diumenge XI de durant l'any/ Cicle B

—Sant Antoni de Pàdua, framenor i dr.
—Sant Gerard
Ez 17,22-24/Salm 91/2Co 5,6-10/
Mc 4,26-34

La imatge

L'Eucaristia, moment central en la
vivència cristiana, presenta pers-
pectives varies: un grup assegut al
voltant d'una taula per fer un àpat;
els qui hi seuen tenen una comunió
determinada amb el Senyor. Els ali-
ments que s'hi mengen estrenyen el
grup i la seva acció; per això la vida
s'hi manté.

Qui no obtingui aquests fruits ha
d'examinar el nivell de pertinença
al grup.

La primera Eucaristia (1562). Juan de Juanes

Càritas Diocesana aprova la memòria del 2020

Avui és el Dia de la Caritat

En l'assemblea convocada de forma virtual el dia 28 de maig, Càritas Diocesana de Vic va aprovar, entre altres temes, el nou Pla Diocesà que marcarà les línies a seguir en els pròxims quatre anys, com també la terna per a elegir el nou director/a diocesà/ana en substitució de l'actual, el Sr. Rufí Cerdán.

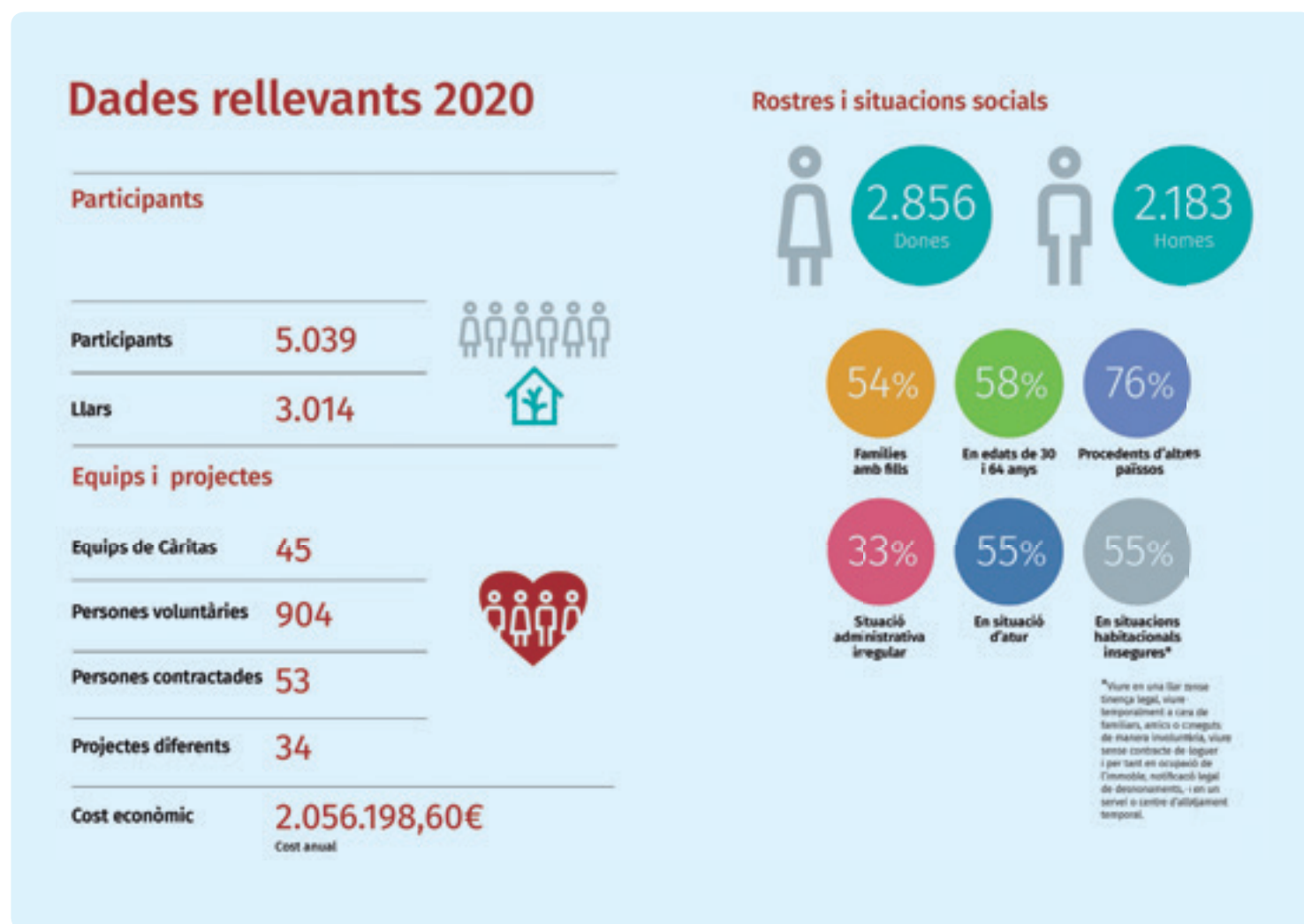
La salutació inicial va anar a càrrec del senyor bisbe, el qual va establir un paral·lelisme entre Càritas i les paraules del papa Francesc a l'encíclica *Fraterni tutti*, on parla de la «fraternitat universal sense fronteres». També va destacar la importància de la identitat, de no oblidar qui som i què fem, per tal de contemplar Crist enmig de l'acció caritativa.

Després de la pregària, conduïda per Mn. Ramon Donada, la Sra. Pilar

Mayans, com a secretària general, va dirigir l'ordre del dia previst. En primer lloc, el Sr. Fran Quirós, secretari tècnic, va presentar la memòria d'activitats, destacant que a la nostra diòcesi durant el 2020 s'han atès 5.039 persones, 2.856 dones i 2.183 homes, que representen més de 3.000 llars. D'aquestes, el 54% de les famílies tenen fills a càrrec seu, el 55% estan en situació d'atur i el 33% en situació administrativa irregular.

El Sr. Jaume Magem, tresorer de l'entitat, va presentar la memòria econòmica, destacant els aspectes més significatius, com l'augment de donants, fet que indica que hi ha hagut una sensibilitat i un reconeixement de la tasca de Càritas sobre el difícil moment viscut arran de la pandèmia.

Durant
l'any passat
es van
atendre les
necessitats
de més de
3.000 llars

A continuació el Sr. Rufí Cerdan va explicar el Pla Diocesà per als pròxims quatre anys, que seguiran els següents eixos:

1. Millorar l'acollença i l'acompanyament.
2. Fomentar el desenvolupament de les persones de Càritas.
3. Promoure el diàleg amb els altres agents i amb la societat.
4. Vetllar per la sostenibilitat econòmica i ambiental i per la regulació legal de Càritas.

Aquests eixos s'han concretat en 21 objectius i 52 accions.

El darrer punt aprovat en l'assemblea va ser la proposta de terna per a substituir el càrrec de director diocesà. Es van proposar tres persones.

En les pròximes setmanes el senyor bisbe en designarà una. Finalment, el Sr. Cerdan va intervenir pronunciant unes emotives paraules d'agraïment, les quals van ser acollides amb un aplaudiment en reconeixença per la dedicació d'aquests quatre

anys a Càritas i a les persones més vulnerables de la nostra societat. L'assemblea es va cloure amb l'esperança que la propinent trobada de Càritas pugui ser presencial, donat que, tal com diu el papa Francesc, «la vida és l'art de la trobada».

Principals misses de la solemnitat del Corpus Christi a la diòcesi

Avui, diumenge, 6 de juny:

- A la catedral de Vic, a les 5 de la tarda, presidida pel senyor bisbe i acabant amb processó eucarística a l'interior.
- A la Seu de Manresa, a les 6 de la tarda, presidida per Mn. Joan Hakolimana i acabant amb processó eucarística a l'interior.
- A la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada, a les 8 del vespre, presidida pels PP. Caputxins i acabant amb processó eucarística a l'interior.

L'abat de Montserrat resa perquè «acabi aquesta dura prova»

El 22 de maig el santuari de de Montserrat va invocar la intercessió de la Mare de Déu per la fi de la pandèmia. La iniciativa del papa Francesc, organitzada pel Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, proposà Montserrat com un dels trenta santuaris més representatius del món.

Mentre s'encenien els ciris de l'altar, es va demanar que, «en comunió amb el Sant Pare, seguint l'exemple de les primeres comunitats cristianes en aquest temps de prova que vivim, elevem al Senyor per la intercessió de la Mare

de Déu la nostra súplica insistent per la fi de la pandèmia». Després del cant de la Salve Regina i les lletanies el pare abat pregà a la Mare de Déu per la fi de l'epidèmia. «Oh Mare de Déu, gireu envers nosaltres els vostres ulls misericordiosos en aquesta pandèmia del coronavirus, i consoleu els qui estan decaiguts i ploren pels seus éssers estimats morts, enterrats a vegades d'una manera que fereix l'ànima», va demanar dom Josep M Soler. «Mare de Déu i Mare nostra, pregueu per nosaltres a Déu, Pare de misericòrdia, perquè acabi aquesta dura prova i ressorgeixi un horitzó d'esperança i de pau.»

L'Espanyol agraeix a la Mare de Déu el seu ascens

La Mare de Déu de la Mercè va rebre fa uns quants dies la visita especial de l'equip de futbol del Reial Club Esportiu Espanyol de Barcelona.

Complint amb la tradició, els jugadors es desplaçaren fins a la basílica per agrair a la patrona de la ciutat l'ascens a primera divisió; una tradició que ja van fer l'any 1963 per primer cop.

El rector de la parròquia, el pare Fermín, va rebre a l'entrada la plantilla, acompanyada del cos tècnic i del conseller delegat del club, Josep Maria Duran. Aquest es mostrà agraït i content de continuar aquesta tradició.

La paternitat del sacerdot, segons Jacques Phillipe

Església de Barcelona / Montse Punsoda

Els preveres joves de Catalunya es van reunir a mitjan maig amb el P. Jacques Phillipe, el qual va parlar sobre la paternitat espiritual del sacerdot diocesà. La sessió va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona.

El cardenal Joan Josep Omella va agrair al Seminari l'acolliment i va introduir el conferenciant, prevere de la Comunitat de les Benaurances. Jacques Phillipe és considerat un dels referents en l'espiritualitat catòlica, amb una extensa obra literària traduïda a divuit idiomes.

En la primera part de la seva intervenció, el P. Phillipe va exposar els aspectes més importants sobre la paternitat avui: un tema «delicat en el context

actual a causa de les situacions d'abús i també en plena discussió social». Va destacar com el sentit de paternitat en el servei sacerdotal comporta una gran responsabilitat, però alhora és una «font de gràcia i dona profunditat al ministeri». «Aquesta paternitat és una joia profunda, ja que veiem que, tot i els límits humans, podem portar la tendresa i l'amor de Déu als fidels. Això dona profunditat al nostre sacerdoci».

El sacerdot s'ha d'identificar amb Jesús, el Fill, i no amb el Pare. «Tal com diu Jesús —exposava l'orador—, «aquell que em veu a mi veu el Pare». A través de les nostres actituds ens hem de deixar configurar per Jesús i viure una transformació interior. Només així podrem representar el Pare», va dir.

Rocío Elvira,
nova presidenta
de l'ACO

«Estic il·lusionada, em sento compromesa i crec que el més important és que ens acompanyem en la construcció del Regne, un camí amb molts reptes, iniciatives i situacions que ens marquen el darrer any.» Aquestes han estat les primeres paraules que la nova presidenta de l'ACO, Rocío Elvira, va adreçar a la militància el 22 de maig, en el marc del Consell Extraordinari d'aquest moviment que forma part de la Pastoral Obrera. Casada i amb dues filles, i militant a l'ACO des de fa vint-i-cinc anys, compartirà la presidència amb Santi Boza.

Rocío Elvira, d'origen mexicà, va fer el doctorat en Sociologia a Madrid. Professionalment, la nova presidenta de l'ACO s'ha dedicat a la coordinació de projectes socials durant els últims vint anys: formació, projectes productius per a persones en exclusió social i amb discapacitat. Actualment està a la recerca de feina estable.

La caritat no té fronteres

Romà Casanova, bisbe de Vic

El sant pare Francesc en l'encíclica *Fratelli tutti* ens parla de la fraternitat universal. Sobre aquesta es fonamenta la relació en veritat de tots els homes i ella és el requisit fonamental per a la pau i el veritable progrés de la humanitat. Sense reconèixer que l'altre, sigui qui sigui, és germà meu no és possible afirmar que la caritat estigui en el meu cor. Qualsevol frontera que es pugués posar —ideològica, religiosa, política, cultural; fins i tot, de característiques personals, com les ofenses o els danys infringits— impediria de viure la caritat autèntica, que té la seva font en Déu mateix.

Dues veritats unides indissolublement: la presència del Senyor en l'Eucaristia i en el germà necessitat.

En la solemnitat del Cos i la Sang de Crist truquen a la porta de la nostra consciència dues veritats unides indissolublement: la presència real del Senyor en l'Eucaristia i la seva presència en el germà necessitat. Les paraules de Crist, tal com les trobem en els evangelis, són ben clares: *Això és el meu cos... Això és la meua sang* (Mc 14,22.24). *Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi* (Mt 25,40). L'Església, en la seva llarga història, sempre ha viscut aquesta unitat de les dues presències, no pas contraposant-les, sinó entenent que és únic el cor que adora i estima el Senyor i fa que aquest amor esdevingui acció concreta a favor dels germans necessitats. És adient, doncs, que la festa de Corpus sigui també el Dia de la Caritat. La fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia es fa adoració i caritat, reconeixent-lo a ell en el pobre que necessita la meua atenció.

No podem posar fronteres entre adoració i caritat: n'hi ha uns que reconeixen Crist realment present en l'Eucaristia

i uns altres que atenen els pobres. Fronteres, aquestes, si més no ideològiques: un camp tancat per als uns i per als altres. Això no és eclesial. L'autèntica adoració i l'autèntica caritat cristiana són inseparables. Certament que en el Cos de Crist, que és l'Església, hi ha diversitat de dons i de carismes. L'Esperit suscita en alguns el do de donar suport i alè a les activitats de pregària i adoració. A d'altres el mateix Esperit fa néixer el desig de donar-se a les obres de caritat en l'Església i en la societat. Hem d'agrair a Déu la gran quantitat de voluntaris i servidors en Càritas arreu de la diòcesi, així com també les iniciatives d'adoració eucarística que van naixent arreu de casa nostra. Tot i això, no oblidem que no hi ha Eucaristia sense caritat ni caritat sense Eucaristia.

